

[Gustav Pedersen.]

moder det ærede medlem hr. Aksel Larsen med påstand om, at det er helt underordnet, hvordan den danske arbejderklasse ønsker sine interesser varetaget. Parolen skal komme fra Sovjetunionen. Det er det reelle i sagen, og det kan det ærede medlem hr. Aksel Larsen ikke vride sig fra, hvor meget han end taler udenom, og hvor meget han end prøver på at lægge noget andet i det end det, han tydeligt og stærkt har sagt.

Jeg understreger endvidere, at i 1945 stod det dag ud og dag ind at læse i „Land og Folk“ og blev det sagt på hvert eneste møde, hvor kommunister talte, at det var en forbrydelse, at socialdemokraterne ikke ville være opportuniste og ikke ville være reformister. Dengang bekæmpede man socialdemokratiets tillidsmænd, netop fordi de ikke ville være det, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu fortæller er den værste forbrydelse af alle. Så forlanger det ærede medlem hr. Aksel Larsen endda, at til ham og hans partifæller skal der næres ubegrænset tillid. Der er der ingen tilladelse til at mistænke dem for, at de ikke følger en ren og konsekvent linie. Det er dem, der skal have ret til at være de store revsere, hvis en eller anden situation skulle udvikle sig noget anderledes end beregnet. Til gengæld vil jeg også tro, at danske arbejdere efterhånden vil forstå, at det, der kræves fra den side, overhovedet ikke har med praktisk arbejde at gøre. Det har udelukkende det ene formål at være et led i bestræbelser, der går ud på at svække sammenholdet og ødelægge vilkårene i vort demokratiske land.

Jeg skal så endelig gøre en kort bemærkning til venstres anden ordfører, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen. Jeg beder om tilladelse til et kort citat. Det ærede medlem sagde i sit indlæg:

„Når man udjævner indkomsterne, stiger forbruget, for det er de store indkomster, som præsterer den største opsparring, det kan de lettest gøre, men de gør det også. Hvis man tager fra de store indkomster og lægger til de små, stiger forbruget mere hos de små, end det går ned hos de store. Der foreligger en undersøgelse fra Aalborg....“

Når man læser det, kommer man uvilkårlig til at tænke på den filosofi, som den gamle engelske nationaløkonom Malthus lancerede om misforholdet mellem produktionsmuligheden og væksten i befolkningen. Hr. Malthus havde hidtil udtalt, at det ikke var muligt at få produktionen til at

vokse i samme omfang, som befolkningstilvæksten øgedes, og så sagde han til sig selv, at selvom der måske nok var nogle fattige, der trængte mere til den lamme steg, han spiste, kunne han alligevel gøre det med god samvittighed, for der kunne alligevel ikke komme harmoni i tilstanden. Det er i virkeligheden noget i den retning, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen her taler om. De små vil efter hans opfattelse bruge for meget, og derfor er det naturligst, at man lader de store indtægter blive bevaret fremfor at tilvejebringe en mere ligelig fordeling af indtægterne. Må jeg dertil sige, at nationaløkonomien ikke altid kan nøjes med udelukkende at være tal. De store indtægter har jo ikke alene været opsparingsindtægter. Der har i de senere år indtil den allerseneste tid været et forbrug hos de store indtægter, der med rette har vakt forargelse i vide kredse i befolkningen. Jeg tror, at det vil være nyttigt, hvis man vil foranledige opsparring, i hvert fald at gøre sig klart, at der er grænser for, hvor meget de, der skal have den første og største udaf af opsparringen, kan tillade sig at udsætte den øvrige del af befolkningen. Tiden tillader ikke at komme nærmere ind på spørgsmålet, men jeg har ønsket at gøre denne bemærkning, fordi jeg nu engang mener, det er nødvendigt, at man undersøger spørgsmålet mere end ud fra et tal-mæssigt synspunkt.

Knud Kristensen: Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen spurgte mig i anledning af en bemærkning af mig, første gang jeg havde ordet, om det dog ikke var tilladt at svare på en kritik, der er fremkommet. Jo, selvfølgelig; men jeg kan ikke rigtig forstå, hvordan det ærede medlem ville svare på en kritik, som først er kommet, efter at han har talt, og det er det, det ærede medlem nu finder rimeligt. Det, som jeg gjorde opmærksom på, og som jeg synes også kendetegner det ærede medlems tale i dag, var det ærede medlems polemisering mod pressen, mod, hvad der er sagt ude i landet. Jeg ser ikke noget grundlag for at indlade mig på en diskussion på et så løst og upræcist grundlag. Hvis man vil imødegå sådanne udtalelser, må man vide, hvad der er sagt, og hvor det er sagt. De pågældende må selv tage ansvaret for det, der er sagt, i alt fald kan jeg ikke påtage mig at kende alt og heller ikke at besvare alt, navnlig da ikke, når det fremføres på et så løst grundlag, at man slet ikke ved, hvad der er sagt, og hvor og hvornår det er sagt.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet